

1 klik verwijderd...

- "Wanneer spreken we nog eens af?" verschijnt plots op mijn scherm.

De vraag verrast me niet echt. Het is een standaardvraag als je elkaar toevallig tegenkomt. Zoals je zou vragen "hoe gaat het met jou?" meestal antwoord je dan: goed of het gaat wel. Maar afhankelijk van de goesting om een gesprek aan te knopen antwoord je uitgebreider. Doe je dit, dan kan het echter zijn dat je gesprekspartner al snel geïrriteerd geraakt en over een ander onderwerp begint.

- "Ja, het is weer lang geleden." antwoord ik afwachtend. Als hij nu aandringt, wil hij echt afspreken anders is het gewoon een beleefdheidsvraag geweest.

- "Zo lang nu ook weer niet. Maar het is leuk om samen gezellig te kletsen, eindeloze conversaties houden die uiteindelijk over niets gaan, sarcastische mopjes over en weer."

Er komt vanzelf een lach op mijn gezicht bij de gedachte aan de verhalen en de manier waarop ze zo sappig kunnen verteld worden tijdens dergelijke conversaties. Het gevoel van verbondenheid en het warme gevoel dat je krijgt. De aandacht en affectie die iedereen zo hard nodig heeft, vind je op zulke momenten. Precies alsof er op dat moment maar twee mensen op de wereld bestaan. Maar ik mag me niet laten meeslepen. Ik mag de realiteit niet uit het oog verliezen. Hij is gewoon een vreemde die ik regelmatig tegenkom.

- "Weet je wat, ik zet een paar data's op mail wanneer we kunnen afspreken." antwoord ik.

- "Dat is goed, ik kijk er al naar uit! Tot binnenkort."

Ik mag niet vergeten de data's door te mailen anders zal hij teleurgesteld zijn. En dat wil ik niet. Ik denk altijd dat ik het wel zal kunnen onthouden, kwestie van nostalgie. De tijd waarin ik nog geen agenda nodig had en ik elke afspraak nog wist. Toch maar een herinnering plaatsen op de harde schijf met een alarm na vierentwintig uur. Met één klik is het in orde. En nu moet ik dringend weg. Ze hebben me al twee keer afgeroepen.

Rosa is online. Vorige keer dat ik haar gesproken heb, is dat reuze goed meegevallen. Eens horen of dat bij haar ook het geval is? Ik stuur haar snel een bericht:

- "Wanneer spreken we nog eens af?" probeer ik voorzichtig.

De dokters hebben gezegd dat het initiatief tot contact nemen van haar moest uitgaan. Anders zou ik niet weten of zij wel weet wie ik ben.

- "Ja, het is weer lang geleden." antwoordt zij.

Ik ben verrast van het antwoord. Lang geleden?! We hebben elkaar over twee dagen nog maar gesproken. Weet ze wie ik ben? Ik voel me even heel vreemd. Ik heb het bericht toch naar de juiste persoon gestuurd? Ik had misschien een accent moeten plaatsen. Wanneer spreken we nóg eens af. Wat is het moeilijk om de geschreven taal juist te laten overkomen. Je moet al bijna de intonatie en het gevoel dat je wilt overbrengen ook schrijven anders wordt het verkeerd begrepen.

- "Zo lang nu ook weer niet." antwoord ik iets te direct. "Maar het is altijd leuk om samen gezellig te kletsen, eindeloze conversaties houden die uiteindelijk over niets gaan, sarcastische mopjes over en weer."

Gelukkig kan ik mijn impulsieve uitspraken met een kwinkslag altijd weer terug op het juiste pad trekken. Ik mag haar niet het gevoel geven dat ik niet met haar wil afspreken. Of dat ik haar gevoel, dat het lang geleden is, niet accepteer of anders interpreteer. Dat geeft de andere het idee van niet op dezelfde golflengte te zitten. Wat eigenlijk ook maar weinig gebeurt. Maar als je de andere een goed gevoel bij een relatie kan geven is dit altijd een win-winsituatie.

- "Weet je wat, ik zet een paar data's op mail wanneer we kunnen afspreken." antwoordt zij.

Ze heeft niets gemerkt van mijn verontwaardiging dat ze zei dat het lang geleden was. Dan toch maar goed dat ik er deze keer geen intonatie bij geschreven heb. Ik hoop dat zij het niet vergeet. Niet zoals de vorige keer: toen deed ze alsof ze van niets wist. Met als excuus: ik heb het toch zo druk gehad de laatste tijd. Ik zal het wel zien. Ik zie haar graag en dan vergeef je het haar maar zeker.

- "Dat is goed, ik kijk er al naar uit! Tot binnenkort." antwoord ik nog.

Dan is ze terug weg.

Een dag later begin ik een beetje onrustig te worden. Ze heeft nog geen data's doorgestuurd. Ze zal het weer vergeten zijn. Ik had haar misschien beter dicht bij mij gehouden. Dan kon ik haar elke dag zien en zou het zo ver niet gekomen zijn. Ik wacht nog tot morgen en dan zal ik...

"Bompompom" Het signaal dat ik een nieuwe email heb. Van Rosa. Ze is het dus toch niet vergeten. Waarschijnlijk heeft ze het gewoon druk.

Ik bekijk snel de data's. De eerste datum vink ik aan. Het is morgen al. Ik stuur de email direct terug.

Tuuttuuttuutbiepbiep. Mijn alarm gaat af?! Waarom? Wat ben ik vergeten? Ik kijk snel op mijn scherm. Ik moet een email sturen met data's om af te spreken met Jos. Ik zet het alarm uit. Een wrang gevoel knaagt in mij. Wat ben ik weer

teleurgesteld in mezelf dat ik er zelf niet meer aan gedacht heb. Maar goed dat ik het alarm dan toch gezet heb.

Ik doe mijn agenda open en typ achter het vakje zoeken "vrije moment om af te spreken met Jos" en klik vervolgens op "zoeken". Er klinkt een wachtmuziekje, iets van Mozart. De agenda is aan het zoeken. Ik maak van de gelegenheid gebruik om even naar het toilet te gaan.

"Tuut tuut ting" de zoekactie is voltooid. Terwijl ik mijn rok nog even juist rond mijn middel hang en mijn hemd gladstrijk, zet ik me terug achter mijn computer.

Ik kijk naar de lijst met data's. Deze lijken wel in orde. Er is al een mogelijkheid om snel af te spreken. Ik klik op "Data's verzenden" en onmiddellijk verschijnt mijn adresboek op het scherm. Ik klik op "Jos1418" en verzenden.

En nu maar wachten op een reactie. Het wrange gevoel verdwijnt en maakt plaats voor zenuwen.

Bijna onmiddellijk krijg ik een email terug. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik voel een kinderlijk enthousiasme als ik de email open. Hij kan de eerste datum al afspreken. Spannend! Ik zal nog maar een alarm zetten dat ik de afspraak niet vergeet. Met één klik is het in orde.

Tijd is zoiets relatief. Als je bezig bent gaat die te snel, zeker als je je amuseert. Maar als je uitkijkt naar iets en gewoon wacht, dan duurt de tijd veel te lang. Een realiteit die iedereen wel weet. De kunst is om tijdens het wachten je te amuseren zodat het niet zo lang duurt. Ook het gevoel dat je hebt als het dan eindelijk zo ver is, is anders. De bestemming is hetzelfde maar de reis is anders. Als je maar gewoon gewacht en gehunkerd hebt, dan valt het altijd een beetje tegen. Tijdens het wachten maak je er meer van dan het is. Je verwachtingen worden door het wachten hoger. Het is een opoffering, een manier van zelfbeheersing, om te wachten. Je moet je op iets anders storten en dan valt dat waar je op wacht minder snel tegen. Dat is niet gemakkelijk, maar door de jaren heen leer je je gedachten in goede banen te leiden. Je gedachten zijn de baas, als je dat beseft kan je hier je voordeel uit halen.

De volgende dag: tuuttuuttuutbiepbiep.

Ik weet waarom mijn alarm afgaat! Ik moet een email naar Jos versturen met data's om af te spreken. Als ik mijn alarm wil afzetten, krijg ik het benauwd. Het was helemaal niet het

alarm om een email te sturen. Het is tijd om me aan te melden zodat ik met Jos kan spreken.

Heb ik die email dan al verstuurd? Ik kan het me niet meer herinneren. Ik probeer de afgelopen dagen terug voor de geest te halen... ik kan het me niet herinneren. Dan zal de computer automatisch een email met data's verstuurd hebben omdat ik een alarm hiervoor gezet heb, misschien. Ja, dat zal het wel zijn!

Ik ben zenuwachtig. Het is altijd moeilijk als je de eerste keer echt met elkaar afspreekt. Je kent nog niet de stijl van schrijven. Wanneer bedoelt hij het als een grap en wanneer is het serieus? Hoe hebben we elkaar nu weer leren kennen, vraag ik me af terwijl ik me aanmeld. Ik zal het hem maar vragen, dan weet ik het wel weer. Ik zie dat Jos al aan het wachten is.

- "Hallo Jos. Alles in orde met u?" begin ik de conversatie zo neutraal mogelijk.
- "Hallo Rosa, met mij gaat het goed vandaag. Ik heb in de tuin gewerkt, de bloemetjes geplant en de haag gesnoeid. Ik ben er wel een beetje moe van."
- "Hoe hebben we elkaar eigenlijk leren kennen?" vraag ik voorzichtig.
- "Jij bent de beste vriendin van mijn zus en van het één kwam het ander. Weet je nog die keer op de kermis, toen we voor het eerst gekust hebben. Ik zal er eens een foto bij doen."

Zijn antwoord beangstigt me. Hebben wij al gekust? En wie is zijn zus? En wanneer was de kermis?

Als ik de foto zie, komt het stilaan terug.

We zijn getrouwd en hebben drie kinderen, vijf kleinkinderen en een hond.

- "Ja, nu weet ik het weer. Wat waren dat mooie tijden, zo onbezonnen en vrij. Je niet bewust van wat rondom je gebeurde, alleen jij en ik."

Ik denk met weemoed terug aan hoe het was om samen te zijn.

Hoe hij met kleine attenties en verrassingen me steeds weer verliefd op hem kon laten worden.

- "Liefste, ik zit met een probleem." klinkt het serieus. "Ik heb geld in huis gehaald voor de kleinkinderen maar ik weet niet meer waar ik dat gelegd heb. Ik heb al overal gezocht maar ik vind het niet meer."
- "Zou het gestolen zijn?" vraag ik ongerust, wetende dat als Jos geld in huis haalt, hij de bank bijna

leegrooft. Hij is niet zo voor geld op de bank. Dat zijn bandieten, zegt hij altijd.

- "Ik zie geen sporen van inbraak, dus dat zal wel niet het geval zijn."
- "Waar zou je het verstopt kunnen hebben?" probeer ik hem te helpen.
- "Dat ga ik nu niet over internet vertellen! Je weet nooit wie er meekijkt."
- "Dan moet je een grote kuis houden, dan zal je het wel vinden. Ik weet nog in de tijd van mijn grootouders was er elk jaar een grote kuis. Met welk enthousiasme zij daar telkens aan begonnen. Het was precies iets op leven en dood wat ze aan het doen waren. Weet je dat mijn zus en ik dan niet binnen mochten komen. Er was ook geen bezoek welkom. Maar nu begrijp ik dus heel goed waarom mijn tante Loes na de grote kuis altijd een nieuw kleedje aanhad. Zij was de enige die mocht mee helpen. Mijn vader, nonkel Luk en tante Angèle werden dan altijd aan het werk gezet in de tuin. Wat zou het anders geweest zijn als mijn vader het geld gevonden zou hebben. Dan had ik die rode fiets waarschijnlijk wel gekregen."
- "Lieve schat,"

Lieve schat?! Waarom zegt hij nu zo iets? Ik ben hier mijn levensverhaal aan het doen en hij begint mij te vleien met lieve schat. Wat is die van plan!? Ik zet snel mijn computer uit. Met zo'n viespeuk wil ik niets te maken hebben!

Ik meld me aan. Rosa is er nog niet. Ik denk dat ze er de vorige keer ook enorm heeft van genoten. Ze zal er dus wel aan denken.

Voilà, daar is ze al. Ik ben eens benieuwd waar we het vandaag zullen over hebben.

- "Hallo Jos. Alles in orde met u?" begint ze.

Ik schrik een beetje van de "u". Zou ze weten dat ik het ben?

- "Hallo Rosa, met mij gaat het goed vandaag. Ik heb in de tuin gewerkt, de bloemetjes geplant en de haag gesnoeid. Ik ben er wel een beetje moe van."

Op die manier probeer ik haar te helpen herinneren dat ze mijn vrouw is. Het is haar tuin dus eigenlijk ook. Zou het helpen?

- "Hoe hebben we elkaar eigenlijk leren kennen?" vraagt ze.

Ik ben niet verrast van de vraag, deze stelt ze wel vaker. Gewoon oude herinneringen ophalen: zij wil mijn versie van het verhaal horen. Daarna vertelt ze haar versie of ze vult mijn versie aan.

- "Jij bent de beste vriendin van mijn zus en van het één kwam het ander. Weet je nog die keer op de kermis, toen we voor het eerst gekust hebben. Ik zal er eens een foto bij doen."

De foto heb ik laten inscannen door de kleinzoon. Het is een foto van in de spiegel tent. Deze heeft zelfs nog in de krant gestaan.

- "Ja, nu weet ik het weer. Wat waren dat mooie tijden, zo onbezonnen en vrij. Je niet bewust van wat rondom je gebeurt, alleen jij en ik."

De sfeer zit goed. Ik zal het haar nu wel kunnen zeggen dat ik ergens geld heb weggelegd voor de kleinkinderen. Ik heb het goed verstopt zodat de dieven het niet zullen vinden als ze zouden inbreken. Maar nu vind ik het zelf niet meer terug.

- "Liefste, ik zit met een probleem. Ik heb geld in huis gehaald voor de kleinkinderen maar ik weet niet meer waar ik dat gelegd heb. Ik heb al overal gezocht maar ik vind het niet meer."

Wat een opluchting, ik heb het gezegd.

- "Zou het gestolen zijn?" antwoordt ze ongerust.
- "Ik zie geen sporen van inbraak, dus dat zal wel niet het geval zijn." stel ik haar gerust.
- "Waar zou je het verstopt kunnen hebben?"

Dat is nu typisch een vrouwenvraag. Die stellen vragen die niet hoeven. Om toch maar iets te vragen. Wij kunnen ook wel denken voor onszelf! Die vraag heb ik mezelf al duizend keer gesteld. Denkt ze nu echt dat ik nog niet op elke plaats gezocht heb!

Ik adem eens diep in en uit voor ik antwoord geef anders zou de irritatie te hard in mijn antwoord doorschemeren.

- "Dat ga ik nu niet over internet vertellen! Je weet nooit wie er meekijkt."
- "Dan moet je een grote kuis houden, dan zal je het wel vinden." antwoordt ze terug.

Ze gaat verder met een verhaal over haar grootouders die elk jaar een grote kuis hielden.

Op sommige momenten wordt het verhaal een beetje warrig. Er vallen stukken uit het verhaal weg. Zou het aan het verhaal liggen? Of zou het haar computer zijn die niet snel genoeg de tekst doorstuurt? Of mijn computer die het niet goed kan weergeven? Geen nood, ik ken het verhaal al wel en hier heb ik nu geen tijd voor.

- "Lieve schat, ik ga dan maar eens aan de slag." antwoord ik. "Tot de volgende keer, ik hou je op de hoogte. Dikke kus."

Ik wacht op een antwoord.

Misschien is ze vergeten te klikken toen ze wou antwoorden. Of heeft haar computer het begeven, wat ik daarjuist al dacht. Dan moet ik gewoon nog even wachten. Ik begin naarstig naar redenen te zoeken. Paniek maakt zich meester van mij. Wat is er mis? Ik controleer mijn computer. Die reageert nog wel. Ik klik nog eens op haar foto. Het blijft stil aan de overkant.

Het antwoord komt niet.

Ze is me weer ontglipt.

